

Próbáltató nagy tüzek

Péntek esti áhítat 2015. július 17.

Ige: 1Péter 1,2. 4,12-17

Tanácskozásunkon bőségesen hallottunk az Európát elárasztó bevándorlásról. Akár fārasztónak is tūnhet az igehirdetésben is ezzel foglalkozni, de egy dolog a tudományos tanácskozás és más az igehirdetés. Egyik tiszta látást, a másik vigasztalást próbál adni.

Fogalmak sorjázna elöttem, melyeket olyan jól ismer ez a közösség, melyek sebeket vāghatnak és sebeket gyógyíthatnak: migráció, emigráció, disszidens, asszimiláció... Károli Gāspár még nem ismerte ezeket, annál inkább a *menekülō, jōvevény*, (falumban jōttmentek) *būjdosó és vāndorló* szavainkat. Mār az őstörténetben találkozzunk velük. A testvérét megylkoló Kain a rānehezedō átok terhe alatt nyōgi: *elūzōl e föld színérōl és a te szīned elōl kell rejtōznom, būjdosó és vāndorló leszek a földön* (1Mōzes 4,14). Őrök utalás, emlékeztetés lehet ez arra is, hogy a vilāgtörténelem számtalan változatban ismert népvāndorlásai, menekülései és megérkezései valahol visszavezethetōek a bűnre. Akār a kereszténység bűnére is, hiszen voltak idōk, amikor éppen az Evangélium nevében népeket gyarmatosítottak, elhurcoltak, megsemmisítettek.

Bevāndorló volt Jākōb 70 tagú csalādja is a hét szūk esztendō idején, amikor Jōzsef hívására leköltöztek Egyiptomba, a Nīlus völgyébe. Ki tudhatná mār minek nevezték ōket az otthonmaradōk és minek az egyiptomiak, tény, hogy drāmái volt ez a vāndorlás is. De arra szolgālt, hogy beteljesüljön az Ábrahāmnak adott *nagy néppē* tétel ígérete. Az is lett! Egy Jōzsef utáni korban viszont űldözōttek, halálra ítélték, menekülōk lesznek, majd újabb népvāndorlás kezdōdik: az Ígēret földje felé, negyven esztendōn át, honfoglalás, letelepedés. Ki tudja, melyen jelzōkkel illették egymást a fentiek közül? És még nem is szóltam Babilonról.. Vagy éppen Csaba királyfi csillagösvények felé menetelō népérōl.

Egy tudós szerint az ember 50.000 év alatt szokott le az emberevésről, s újabb 50.000 év szūkséges, hogy az emberölésről is leszokjon. Akkor talān megszūnhet a bujdosás és vāndorlás is. De van-e még ennyi kegyelmi idō?

Sajnos, még sokāig fogják kaini indulatok és erōk mozgatni a vilāgot. És Kain nem feltétlenül siet elbūjdosni a saját lelkiismerete elōl sem, mert gyakran mār nincs is neki olyan. Ezen a Nobel-díjas novellamondaton ezért meg is botránkoztam: *Ha elfoglaltsága megengedte, hēbe-hōba el-elmerengett még a mūlton. Ha öccse jutott eszébe, könnyű reszketés fogta el, ama régi gyōnyör távoli emléke; ha meg az Urat találta földidzni az emlékezete, olyankor gondosan elfōdte szājāt a tenyerével, s óvatosan belénevetett.*

Aggodalmas mozgások tanúi vagyunk ezekben a napokban. Lehet a fogalomról tanulmányokat írni, félelmetessé minősíteni, hiszen eurōpai kereszténységünket véljük veszélyben. A fő kérdés talān mégsem teljesen az, hogy egy másik vilāg migrānsai tolokodnak Eurōpa keresztény földjére, hiszen mār rég itt vannak, hanem az, hogy hogyan talālt minket ez a nagy tūzként lobogó próbatétel. Megállíthatja-e ōket a szerb határon emelendō kerítés, ha lelki szellemi kerítéseink mār lerombolōdtak? Ésaiaától és Jēzustól hallott próféciákat lobogtatok

elvonszolt kerítésekrōl és idegenekkel benépesülō házakról. A kereszténység lelki kerítéséből pedig lassan kirothadtak a lécek. Péter megírta azt is: *Itt az ideje, hogy elkezddōdjék az ítélet az Isten házán.*

A pápuák közötti missziót oly sok áldással végzō Molnár Māriát hazatérte után megkérdezték, hogy érzi magát itthon? – Fāzom, válaszolta, mert nem érezte azt a melegséget, ragaszkodást, mint az őserdō megtérői között.

Visszaköszōnni hallom a Jelenések könyvéből olvasható krisztusi megrovásokat: *az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy...* Milyen sértō minősítés ez. Valamivel szalonképesebb: *mivel sem hideg, sem meleg nem vagy...*, *kikōplek az én számból.* És mār egészen szalonképes, majdnem líraian csengō ítélet: *elhagyta az első szereteted.* Nézzünk csak körül a kis csalādjainkban, a házastársak között, a gyülekezeteinkben és láthatunk egy- a hitérōl lemondō, hitében kihülō nemzetet és Eurōpát. Talān valakiknek mégis eszébe jut, nem kellett volna kitessekelni az EU-szabályzatból a keresztény gyűkekre hivatkozást. Több mint fanyar humor, hogy megkérdezve igehirdetésre indulō szolgatársamat, mit énekeljünk, a válasz: mindegy, csak azt az egyet ne, hogy Isten szívén megpihenve forrjon szívünk egybe hát. Mitagadás, még egyet is értettem vele.

Mit mondott Jēzus? *Igyekeztek bemenni az Isten országába, mert eljōn az idō, hogy felkelnek napkeletről és napnyugatról... és letelepednek...* Valami hasonlótól rémildözünk most. Bār Eurōpa mintha távol állna kissé az Isten országától. Pār napja olvastam az „isteneszmehaldoklásáról”. Mār a címet is erőltetettnek találtam, és persze roppant fājónak, hogy maga az író is elfelejtett arra figyelmeztetni, hogy az „isteneszme” vélt vagy valós sorvadása mellett Isten még nagyon is élō, hatalmas valóság.

Igei bökmondatunk az idén: *Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van Rōma 8, 28a.* Minden! Csak hát ezt az Istent nekünk nem kellett volna kiiktatnunk az életünkéből. Bevallhatjuk, nem vagyunk *a boldogságban hālások, kedvünk ellenére való dolgokban türelmesek, most pedig éppen jōvendō dolgainkra nézve kellene jōreménységgel lennünk.* (Heidelbergi Káté, 28. kérdés). S közhelyszerű prédikációs fogás lehet, hogy nem értjük néha, hol van és hogyan néz dolgokat, de nekünk hatalmas történelmi tapasztalatunk van arról, *hogy Mint titkos bānya mélyiben formālja terveit...* Próbáltatás tüzei gyakran lángoltak körülöttünk a tatárjárás, török hōdoltság, trianoni döntés, vilāghāboró, 1956 poklában, és *Csak az Ūrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk.* Ezek az igei vigasztalások. Az pedig nagyon fontos, hogy elkezddōdjön magunk és népünk életében az új migráció, vissza Istenhez, vissza a kereszténységhez. S mélyen el kellene azon gondolkodni, hogy a fennálló helyzetben hogyan lehetne a misszió krisztusi parancsához igazodni? Hiszen a „tanítványá tétel” parancsát kaptuk, Most éppen nem elmenni kell, helyünkbe jönnek. Ámen

v. *Bereczki András*